

Szabó Lőrinc: Szövetség

Ágaink egybecsavarodtak,
gyökereink összefogódtak,
árnyunkba utasok heveredtek,
lombunkból madarak szárnyrakeltek, –
magunknak mi már megmaradjunk,
másnak, egymásnak annyit adtunk,
annyit kínlódtunk és mulattunk,
hogy vígak, búsak, rosszak és jók,
lettünk egy kicsit már hasonlók.

Mikor a sors összeültetett,
csemeték voltunk még, gyerekek,
fiatal társak, szövetkezők,
rosszabbak elől menekülők,
játszottunk tündéri fuvolákkal,
haragos, fekete trombitákkal,
nem törődve senki fiával:
elszakadók és összehajlók,
valami titokban hasonlók.

Aztán nőttünk – Védett az isten,
nincs fejsze, amely leterítsen,
jöttek ránk fénylő fegyverekkel,
mi álltunk hallgató sebekkel,
s ki ellenünk tört, keze fonnyadt,
szúrós tűzben csontja megolvadt,
háza bedőlt, szeme kisorvadt, –
s mi álltunk, két fa, virágba bomló,
elrendelt csodához hasonló.

S ez biztat, ez, az érthetetlen.
Mesében állunk, csoda-kertben, –

s ha mese, a fának is lehet szive,
zengünk is, úgy zeng a kettőnk hite,
mint a harangok, ha vasárnap
Kálvin lelkével nekiszállnak
az illatos, napos határnak:
jövőt zeng két hang, muzsikáló,
szétlüktetve egybefonódó.

Kétszer-egy sors az isten előtt,
szövetség nem lehet más se különb:
hogyan én mi vagyok, nem tudom,
csak azt, hogy benned bízhatom:
bármennyit sírtál, hadakoztál,
jönne új vihar, rámhajolnál,
magad ellen is átkarolnál:
egymásra fájva rászorulók,
lettünk mindenkihez hasonlóak.

Két fa, együtt, testvéri lombban,
egyek vagyunk sok fájdalomban,
örömben és kényszerekben,
másképp tán élni is lehetetlen:
magunknak hát már megmaradjunk,
gyökereinkről ne szaladjunk,
tavaszban, őszben gyarapodjunk,
legyünk hívők, bátrak, kitartók:
az örök reményhez hasonlóak.

Boldog születésnapot !

Jó dé

Drága Papa, Papi, Pétike!

Nagyon boldog születésnapot kívánunk

A FIÚK

Gergő

Adrián

ERIK

András